

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๓/๒๕๖๑

เรื่องพิจารณาที่ ค. ๘/๒๕๖๑

วันที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

เรื่อง นายเรวัต แสงสุริยงค์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า การกระทำของมหาวิทยาลัยบูรพาได้ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องหรือข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ และพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายเรวัต แสงสุริยงค์ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าตนเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพา ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สังกัดภาควิชาสังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เมื่อมหาวิทยาลัยบูรพา ได้เปลี่ยนสถานะไปเป็นหน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐ โดยให้โอนข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ และพนักงานของมหาวิทยาลัยบูรพาเดิมไปเป็นข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ และพนักงานของมหาวิทยาลัยบูรพาตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ และแม้ว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ให้ข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการเดิมสามารถแสดงเจตนา เปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างมหาวิทยาลัยได้ ก็ไม่ได้เป็นบทบังคับเด็ดขาด ทำให้มหาวิทยาลัยบูรพายังคงมีบุคลากรที่เป็นข้าราชการ ลูกจ้าง และพนักงานมหาวิทยาลัยอยู่เช่นเดิม ในส่วนเกี่ยวกับการบริหารงานของมหาวิทยาลัยบูรพานั้น พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐

- ๒ -

มาตรา ๑๔ ได้บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีเดิมยังคงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ แต่ถ้าบุคคลดังกล่าวเป็นข้าราชการต้องแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับ หากไม่แสดงเจตนาภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้พ้นจากตำแหน่ง และพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๗ ได้บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ หัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา และผู้ดำรงตำแหน่งรองของตำแหน่งดังกล่าว ดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ ถ้าบุคคลดังกล่าวเป็นข้าราชการต้องแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับ และหากไม่แสดงเจตนาภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้พ้นจากตำแหน่ง ทำให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยบูรพาที่มีสถานภาพเป็นข้าราชการไม่อาจได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในทางบริหารของมหาวิทยาลัยบูรพาได้ จึงเป็นการจำกัดสิทธิโดยการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล นอกจากนี้ ผู้ร้องและข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพา ได้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ เนื่องจากมหาวิทยาลัยบูรพาได้ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๓๐ วรรคสอง ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาอธิการบดี พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยข้อ ๘ (๑) ของข้อบังคับดังกล่าวกำหนดลักษณะต้องห้ามไม่ให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาดำรงตำแหน่งอธิการบดี และใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑ (๒) และมาตรา ๓๕ วรรคสาม ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพาว่าด้วยการกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติ วิธีการสรรหา อำนาจและหน้าที่ และการพ้นจากตำแหน่งของหัวหน้าส่วนงาน พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยข้อ ๗ (๑) (ค) ของข้อบังคับดังกล่าวกำหนดคุณสมบัติของหัวหน้าส่วนงานต้องเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย หรือพร้อมที่จะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยเมื่อได้รับการเลือก ทำให้ผู้ร้องหรือข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพาไม่มีสิทธิในอันที่จะมีส่วนร่วมในเรื่องการบริหารและการกำหนดทิศทางขององค์กรที่ตนเองปฏิบัติหน้าที่อยู่ แต่ในขณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยบูรพาก็ยังมีการแต่งตั้งข้าราชการบางรายให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี และผู้อำนวยการกองกฎหมาย นอกจากนี้

- ๓ -

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ ยังกำหนดให้มีสภาพนักงาน ซึ่งใช้บังคับเฉพาะพนักงานมหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่รวมถึงข้าราชการ เป็นการตรากฎหมายที่ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

ผู้ร้องได้เคยยื่นคำร้องต่อศาลปกครอง ผู้ตรวจการแผ่นดิน และศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้อำนาจวินิจฉัยข้อเท็จจริงในลักษณะเดียวกันกับคำร้องนี้มาแล้ว แต่ไม่เป็นผล ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

(๑) ผู้ร้องและข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพาถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

(๒) พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

(๓) ขอให้เพิกถอนพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๗ หรือมาตราที่เกี่ยวข้องที่เป็นเหตุและมีลักษณะละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องและข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพา และในส่วนที่ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ในรัฐธรรมนูญ

(๔) ขอให้มิคำสั่งคุ้มครองให้ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพาได้รับความเสมอภาคกับพนักงานมหาวิทยาลัยบูรพา และไม่ห้ามมหาวิทยาลัยบูรพากระทำการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ

อันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช้ เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้ กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว” และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๔๗ ผู้ใดถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ถ้าผู้นั้นเห็นว่าการละเมิดนั้นเป็นผลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ยื่นคำร้อง ต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และให้ผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลพร้อมด้วยความเห็นภายใน หกสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องจากผู้ร้อง โดยให้ผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้อง ทราบภายในสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณี ที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการกระทำของมหาวิทยาลัยบูรพาที่อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาอธิการบดี พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๘ (๑) และข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพาว่าด้วยการกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติ วิธีการสรรหา อำนาจ และหน้าที่ และการพ้นจากตำแหน่งของหัวหน้าส่วนงาน พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๗ (๑) (ก) ทำให้ผู้ร้อง หรือข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพาไม่มีสิทธิในอันที่จะมีส่วนร่วมในเรื่องการบริหาร และการกำหนดทิศทางขององค์กรที่ตนเองปฏิบัติหน้าที่อยู่ แต่ในขณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยบูรพาก็ยังมิ การแต่งตั้งข้าราชการบางรายให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี และผู้อำนวยการกองกฎหมาย อันเป็นการ ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องหรือข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ นั้น เป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายลำดับรองและการใช้อำนาจหน้าที่ทางปกครอง ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎ และตรวจสอบ ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการใช้อำนาจหน้าที่ทางปกครอง ซึ่งเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญได้กำหนด กระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว จึงเป็นกรณีที่ไม่อาจ

- ๕ -

ใช้สิทธิยื่นคำร้องได้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒)

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ เป็นการตรากฎหมายที่ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ นั้น เห็นว่า เป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของร่างกฎหมาย ซึ่งเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญได้กำหนด กระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว จึงเป็นกรณีที่ไม่อาจ ใช้สิทธิยื่นคำร้องได้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒)

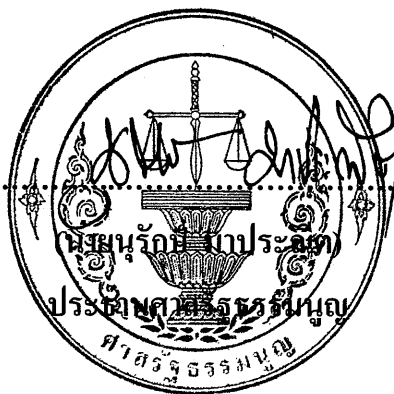
สำหรับกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ให้ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๓๓ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ ถ้าบุคคลดังกล่าว เป็นข้าราชการของมหาวิทยาลัยต้องแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ” และวรรคสอง ที่บัญญัติว่า “เมื่อครบกำหนดเวลาสิบห้าวันตามวรรคหนึ่งแล้ว ถ้าผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวไม่แสดงเจตนาเปลี่ยน สถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้พ้นจากตำแหน่ง” และมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ให้ผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ หรือภาควิชาอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ ถ้าบุคคลดังกล่าว เป็นข้าราชการของมหาวิทยาลัยบูรพาต้องแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นำความในวรรคสองของมาตรา ๑๔ และวรรคสองของมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” และวรรคสอง ที่บัญญัติว่า “ให้นำความใน วรรคหนึ่ง มาใช้บังคับกับผู้ดำรงตำแหน่งรองคณบดี รองผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการศูนย์ รองหัวหน้าภาควิชา และรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียก ชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาโดยอนุโลม” เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ละเมิด

- ๖ -

สิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องหรือข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยบูรพาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ นั้น เห็นว่า การยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ในกรณีดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง เมื่อปรากฏว่าผู้ร้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สังกัดภาควิชา สังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕๕ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งหนึ่งตำแหน่งใดตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๗ ผู้ร้องจึงมิใช่ผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ อันเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตราดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิยื่นคำร้องได้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๓ -

(คำสั่งที่ ๓๓/๒๕๖๑)

[Signature]

(นายเจริญ ภัทธีรนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

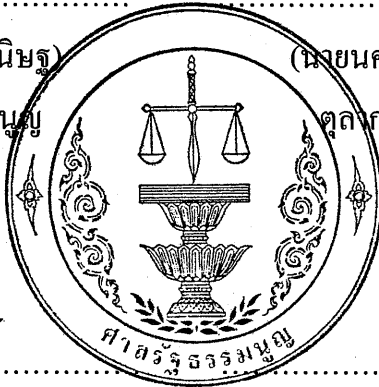
(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ